

TEKST en BEELD
Bénédicte Lemmelijn

Hazenslaapjes

Je hebt er vast al van gehoord: er zijn 'hondenmensen' en 'kattenmensen'; mensen die meer van honden dan wel van katten houden. Ik weet niet tot welke categorie jij jezelf rekent, maar ik ben eigenlijk geen van de twee. Wat niet zo vreemd is; de wereld kan – gelukkig – niet altijd in een tweedeling

gevat worden. Wat ik dan wel ben, vraag je je af? Wel, misschien een nieuwe soort: een konijnemens, maar daar is wellicht toch een beetje uitleg bij nodig ...

We hebben hier thuis twee konijnen. En nee, het zijn geen klassieke donzige dwergkonijntjes in een hok, waar uiteindelijk maar één keer per dag iemand langs gaat om ze het noodzakelijke eten te geven of het hok schoon te maken. Het is twee keer helemaal anders. Voorreest, het gaat om heel andere dieren: twee grote Vlaamse reuzen, een 'gele voedster' en een 'haaskleur ram'. Zo heet dat in het jargon. Het zijn eigenlijk gewoon een rossig vrouwtje en een bruinig mannetje. Toen ze hier arriveerden waren het nog kleine reusjes; intussen volgroeide grote, rustige dieren. En daarnaast, het tweede verschil: ze zitten niet in een hok, maar lopen heerlijk vrij en vrolijk rond in onze hele tuin, zelfs tot onder de draad door tot in de kippenwiel, waar ze af en toe gezelschap zoeken. Ze zijn als twee handen op één buik en ook ons kennen ze intussen heel goed.

Je vraagt je wellicht af waarom ik dat allemaal vertel. Het heeft inderdaad een reden. Je vermoedt het wellicht niet, maar we kunnen er veel van leren. Als ik van uit het raam van mijn bureau naar hen kijk – mijn ge-

dachten afzwalend omdat er te veel werk tegelijk op mijn bord ligt –, denk ik vaak een beetje benijdend hoe onbevreemd verstandig ze de dag doorbrengen. Hoe ze één met de natuur – waar ook wij eigenlijk deel van uitmaken – hun leven leiden op een manier die ons, mensen, in zekere zin tot voorbeeld kan dienen. In plaats van ons geïjakter en gestress, ons 'altijd maar door-doen', is er voor hen doorheen de dag namelijk een duidelijk ritme waarneembaar. Er zijn actieve periodes en zelfs erg actieve periodes, maar er zijn onweerlegbaar ook periodes van rust. En dat alles elke dag in hetzelfde stramien. In de ochtend zijn ze levendig: ze lopen rond, verkennen, eten en spelen. Maar eenmaal het goed middag wordt, gaan ze rusten. Elke dag opnieuw op een vaste plek. En dat duurt bijna heel de namiddag. Ze leggen zich dicht bij elkaar, verzorgen – of is het liefkozen? – elkaar eerst nog een beetje en dan rusten ze. En tegen de vooravond zie je ze plots weer 'rondhuppelen' en worden ze opnieuw actief.

Een rustig, vast ritme, als het ware vanuit een ingebakken Benedictijns 'ora et labora'. Of als je het liever in moderne 'well being'-taal uitdrukt: ze houden in een zorgvuldig bewaakte 'balans' een – zij het uitgebreide – 'power nap', waar van we intussen allemaal de gunstige effecten kennen. Onverstoorbaar, elke dag: soms slui-merend, soms even echt in slaap, al is dat heel licht.

We hebben niet voor niets het woord 'hazenslaapje' uitgevonden. Ik wens het je toe: in deze donkere dagen, die soms kunnen wegen, af en toe de tijd vinden, of liever maken, voor zo'n hazenslaapje tussendoor. Als ik er dat voor zou krijgen, ben ik graag een 'konijnemens' ...